

Brazda

godina IV. | broj 1 | svibanj 2006.

List župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko

Iv 8,12

Isus im zatim ponovno progovori:

**„Ja sam svjetlost svijeta,
Tko ide za mnom, neće hoditi u tami,
Nego će imati svjetlost života“**

Tribina "Muško i žensko stvori ih"	2
Deseta obljetnica blagoslova kapelice svetog Mihaela, arhanđela, u Ježdovcu.....	3
Pobožnost Križnog puta po naseljima naše župe	4
Skupnica	5
HKZ "MI" tamburica- Hrvatski Leskovac	6
Karmelićanke Božanskog Srca Isusova	8
Sveti Alojzije Gonzaga, zaštitnik mladeži.....	10
Intervju: Eva Kirchmayer Bilić	12
Proslava Uskrsa	15
Dajmo Božiću mir	18
Krijesnice na Zlatnoj harfi	19
Predsinodske rasprave za mlade.....	20
37. planinarski križni put	21
Susret hrvatske katoličke mladeži u Puli	23
Naš najstariji župljanin	24
Bolest dječje dobi - atopijski dermatitis	26
Crkva kao kulturno dobro	28
Poljupcem te ne izdajemo... ..	30
Smrtna borba i molitva	31

Izdaje: Župni ured sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko, Sijačevo šetalište bb, 10 250 Lučko
e-mail: brazda@gmail.com

Odgovorni urednik: Vjekoslav Pavlović, župnik

Glavne urednice: Jana Kai i Tihana Kraja i

Lektorice: Marcela Boban, prof. i Kristina Repar

lanovi uredništva: Dragica Buri, Milan Desnica, prof., Mihaela Kriškovi, Marija Mateši

Tisak: KERSCHOFFSET d.o.o., Ježdovečka 112

Riječ urednica

Poštovani čitatelji!

Od ovoga broja *Brazda* ima nove glavne urednice. Odgovoran posao, kao što je uređivanje župnog lista, preuzeli smo mi, mladi.

U ovom broju možete pročitati sljedeće teme:

Posebnu pažnju posvetili smo zborovima o kojima se do sada malo pisalo. Napravili smo intervju s voditeljima u nadi da ćemo na taj način potaknuti barem nekoliko župljana da nam se pridruže. Od župnih događanja izdvojili smo križni put po naseljima naše župe, obljetnicu kapele Sv. Mihaela u Ježdovcu, tribinu o. Viktora Grbeše, te izložbu Udruge njegovatelja tradicijske baštine *Skupnica*.

Alojzije Gonzaga kao zaštitnik mladih bio je logičan izbor za ovaj broj. Uvijek je zanimljivo naučiti nešto o običajima iz svojega kraja. U toj zamisli pomogla nam je naša suradnica, gospođa Dragica Burić, napisavši tekst o proslavi Uskrsa.

Rubrika *svijet mladih* i ovom nam broju donosi priče o susretima mladih. Mladi su, također i autori rubrike *meditativni kutak*.

O zdravlju nam i za ovaj broj piše dr. Gordana Prljević.

Nova rubrika nam je *naši župljani*. U njoj ćemo, kao što ćete pročitati, predstavljati župljane starije životne dobi.

Svaki Vaš prijedlog ili komentar dobro je došao!

Do slijedećeg broja, srdačan pozdrav!

Urednice

Tribina "Muško i žensko stvori ih"

U našoj župi je 29. siječnja ove godine održana tribina pod nazivom «Muško i žensko stvori ih». Bila je to tribina na kojoj nam je gost predavač pomogao razumjeti Sveto pismo i tako nas obogatio u vjerničkom hodu na putu našega života. Te večeri s nama je bio opat Viktor Grbeša, karmelićanin, teolog, čovjek bogatog duhovnog iskustva, duboke proživljene vjere, koji svoj život posvećuje ne samo obiteljskom pastoralu, već i pastoralu mladih, djece i vojske, čiji je kapelan.

O prvim stranicama Biblije već smo puno puta slušali. O toj temi su govorili liječnici, psiholozi, antropolozi i sociolozi pa smo s punim zanimanjem pratili razmišljanje svećenika.

Predavač nas je poveo kroz povijest počevši s izraelskim narodom koji se sjeća svoje prošlosti.

"Sjećajući se svojih početaka u stvaranju svijeta postajemo svjesni Božjih djela u nama. To sjećanje je zahvalnost Svevišnjemu na njegovu djelu stvaranja. Svakodnevno moramo sebi reći da smo veoma dobri u Božjim očima jer stvoreni smo na Njegovu sliku i Bog nas ljubi. Svaki čovjek u sebi mora osvijestiti svoju osobnost i svoju vrijednost, te sebe prihvatiti kao Božje stvorenje.

Čovjek je znak prisutnosti Bož-

je. Bog je stvoritelj i Sveto pismo tako postaje komunikacija Boga i njegovih stvorenja. Da bi se čovjek razlikovao od životinja, Bog mu je dao dušu s razumom, osjećajima i pamćenjem te duh u kojemu su ukorijenjeni savjest, intuicija, intelekt, religiozni osjećaji, kulturni osjećaji, samosvijest i karakter.

Kako smo stvoreni kao muško i žensko, stvoreni smo različiti. Potrebno je poznavati drugoga. Bog je u svakoga od nas usadio različitosti i jedni druge trebamo dopunjavati. Kod muškarca je naglašena tjelesnost, a kod žena osjećajnost. Žena živi svoju osjećajnost, dok se muškarac te osjećajnosti kod sebe boji jer je ona eksplozivna. Muškarac ima slabost u taštini, a žena u posesivnosti. Muškarac i žena između sebe moraju imati ljubavi i poštovanja.

Da bi se uspostavila dobra komunikacija između muškarca i žene, potrebno je uložiti dosta truda u slušanje, davanje savjeta, kritika i rješenja. Muškarac i žena u svojoj ljubavi moraju voljeti i prihvatiti život novoga bića koje im Bog daje. Tako će Zemlja postati sretnija i Božje djelo stvaranja će se nastavljati kroz čovjeka i ženu", naglasio je predavač.

Nakon izlaganja razvila se rasprava jer je tema bila jako interesantna.

Tribini je prisustvovalo stotinjak naših župljana. Na kraju tribine predavaču se zahvalio gospodin župnik Vjekoslav Pavlović i voditelj tribine Milan Desnica

ca naglasivši potrebu da treba nastaviti s tribinama jer su one obogaćenje života svih članova župske zajednice.

Milan Desnica

Deseta obljetnica blagoslova kapelice svetog Mihaela, arhanđela, u Ježdovcu

Dana 31. 12. 2005. godine stanovnici naše župe iz naselja Ježdovec proslavili su desetu obljetnicu posvete svoje kapelice. Kako je to bio i posljednji dan u godini, slavila se misa zahvalnica za sva dobra koja je puk dobio po milosti Božjoj u protekloj godini. Vjernički narod se za taj dan pripremao molitvom, pjesmom i razmišljanjem. Stanovnici Ježdovca došli su u velikom broju na proslavu jubileja.

Slavlje je predvodio gospodin župnik Vjekoslav Pavlović. Tijekom sv. mise pjevao je zbor iz Ježdovca pod vodstvom Milana Desnice, a za orguljama je bila gospođa Vesna Mužina. Svojim skladnim pjevanjem pjevači su dali svoj prilog slavlju. I ozračje božićnog vremena pripomoglo je da slavlje bude veće.

U nadahnutoj propovijedi gospodin župnik je sve nazočne podsjetio da je prije deset godina, rukama tadašnjeg pomoćnog zagrebačkog biskupa Marka

Culeja, blagoslovljen hram Gospodnji u Ježdovcu. Uređena je kapelica kako bi se vjernici imali gdje okupljati, moliti i slaviti Boga. U znak zahvale za čudo koje se dogodilo tijekom Domovinskog rata, kada je Ježdovec sačuvan od pogubnog razaranja tijekom raketiranja naselja, kapelica je posvećena sv. Mihaelu, arhanđelu. Crkva, koja je tada blagoslovljena, treba biti trajni dom molitve i zahvaljivanja Božjoj dobroti.. Imati crkvu u svojoj blizini i mogućnost slavljenja svete mise za svakog vjernika velika je milost. Druženje vjernika i molitva u ime Božje očituju prisutnost samoga Boga. Tada narod postaje Crkva, onakva kakvu je utemeljio sam Krist, naglasio je gospodin župnik.

Ježdovčani su osjetili što znači biti u životnoj opasnosti i samim Božjim posredovanjem biti izbačeni.

Danas oni svoju kapelicu čuvaju, uređuju i svojom nazočnošću očituju zahvalnost za primljene darove.

Milan Desnica

Pobožnost Križnog puta po naseljima naše župe

Pobožnost križnog puta (lat. Via crucis) uvedena je u Europu u XV. stoljeću zaslugom dominikanca Alvara. On ju je prenio iz Jeruzalema u Španjolsku, u Cordobu. Ova se pobožnost veoma brzo proširila po čitavoj Europi. Općom i od pape priznatom praksom križni put postaje u XVII. stoljeću, a glavni su joj nositelji bili franjevci. Broj postaja križnog puta je varirao. U početku ih je bilo samo sedam, ali već u XVII. stoljeću broj se povećao na četrnaest postaja.

Ova se pobožnost posebno prakticira u vrijeme Korizme, najčešće u crkvama i na kalvarijama, na mjestima u prirodi na niskim brežuljcima kraj crkve.

Danas se ta pobožnost rado obavlja po planinskim putevima, te su do-

bili posebno ime «planinarski križni putevi», koje posebno vole mladi.

U našoj se župi već treće godine ova pobožnost obavlja u četiri korizmene nedjelje po svim naseljima naše župe. Inicijatori ovakve pobožnosti križnog puta bili su vlč. g. Ivica Zlodi župni vikar i g. Pavo Šimović vjeroučitelj s grupom mladih iz naše župne zajednice.

Od velikog broja naših župljana ova je pobožnost lijepo prihvaćena. Veliki broj naših župljana uključuje se u ovu pučku pobožnost. Još se traže najbolja rješenja za ovakav način vršenja pobožnosti križnog puta. Ove je godine križni put je počinjao u 14.00 sati i prva su naselja bila Hrvatski Leskovac i to 12.III.- druge korizmene nedjelje. Zatim Gornji i Donji Stupnik 19.III.- treće korizmene nedjelje. Ježdovec i Kušnjačići 26.III.- četvrte korizmene nedjelje, te 2.IV.- pete korizmene nedjelje, naselje Lučko. Ove smo godine nastojali da kod postaja križnog puta bude što manje čašćenja, jer se prve godine s tim pretjeralo. Nastojat ćemo da ova pobožnost u budućnosti bude što više molitveno zajedništvo naših župljana na terenu, u naseljima naše župe.

Vjekoslav Pavlović, župnik

Skupnica

Otvorenje izložbe “Uskrs u Stupniku” bilo je 7. travnja 2006. u velikoj dvorani Općine Stupnik, a izložba je trajala do 21. travnja. Autorica izložbe je Mirela Hrovatin, etnologinja, a organizirala ju je Udruga njegovateljica tradicijske baštine Skupnica i Općina Stupnik.

Na izložbi su sudjelovala djeca iz vrtića u Hrvatskom Leskovcu i djeca iz Stupnika tako što su u maloj radionici *scrtali*, voskom ukrašavali jaja. Cilj izložbe je bio pokazati kako su se uskršni običaji u Stupniku mijenjali od kraja 19. do polovice 20. stoljeća. Zanimljiv je jedan detalj, a to je ukrašavanje jaja

na način da se kuhaju u vodi s ljuskama luka, a kad se osuše, na njih se nanosi pčelinji vosak koji na jaju ostaje.

Naši običaji dio su Europe, a mogu nam pomoći, ako ih dobro predstavimo, i u turizmu i u pristupu Europskoj uniji te u gospodarskom razvitku u okviru održivog razvoja.

Udruga Skupnica djeluje od 2002., a osim izložbi i radionica osniva i etno selo Stupnik u istoimenoj općini. Ovim putem vas pozivamo da nam svojim idejama pomognete u radu Udruge.

Mirela Hrovatin, dipl. etn.

HKZ "MI" TAMBURICA - HRVATSKI LESKOVAC

Kao članica zbora „MI- tamburica“ iz Hrvatskog Leskovca, a povodom 25 godišnjice postojanja, dobila sam čast da napišem nešto o svom zboru i to objavim u *Brazdi*. U tome će mi pomoći dopredsjednica zbora Ljiljana Cvetković koja je tu od samih početaka.

Kao što sam već spomenula ove godine je veliki jubilej i povodom toga organizirat ćemo koncert na kojem će biti predstavljen naš dosadašnji rad na području duhovne i svjetovne glazbe iz različitih dijelova Hrvatske.

Možete mi molim Vas reći kako je to ustvari sve počelo? Od kuda se razvila ideja o tamburaškom zboru? Tko su bili pokretači i je li se zbor oduvijek zove „MI- tamburica“?

Počeli smo prije 25 godina na našem „brijegu“ na inicijativu Anđelka Kaćunka i Maria Joze Tolja, najprije kao folklorni ansambl s plesačima i tamburašima, a s godinama se kao nositelj aktivnosti izdvojio tamburaški ansambl i pjevački zbor.

Za tamburicu smo se odlučili jer je to naše nacionalno glazbalo, vrlo velikih glazbenih mogućnosti, sa širokom bojom tonova i rasponom od vrlo niskih (bas) do vrlo visokih tonova (bisernica). Naziv smo odabrali prema tome čime se bavimo (tamburaškom glazbom), odnosno dio smo Hrvatskog katoličkog zbora „MI“ što smo željeli naglasiti u imenu ansambla.

Možete nam prikazati povijest našeg zbora, gdje smo sve nastupali, tko su sve bili voditelji zbora i tko su bili članovi? Kada je zbor bio najveći i koliko sada zbor ima članova?

Zbor nastupa od samog osnutka, točnije već 25 godina bez prekida. Osnovna nam je zadaća liturgija, tako da smo svih ovih godina gosti na misnim slavljinama diljem Hrvatske i u inozemstvu. Jednom mjesečno sviramo i pjevamo na misi u našoj kapeli Sv. Josipa, svake godine nastupamo na smotri glazbenih amatera u Zagrebu što nam je obveza, a ostali se nastupi dogovaraju tijekom sezone. Pripremamo se za nastupe u Nizozemskoj i Njemačkoj, te za koncert povodom 25-te godišnjice i kraja školske i vjeronaučne godine. Nastupali smo po cijeloj Hrvatskoj, Bosni i Hercegovini, Mađarskoj, Austriji, Sloveniji, Njemačkoj, Italiji...

Voditelji zbora su bili don Anđelko Kaćunko, prof. Božo Galli, prof. Silvija Mužak, a trenutno zbor i tamburaše vodi prof. Renata Krajina. Imamo i dječji orkestar koji su kroz ove godine vodili „stari“ tamburaši Zvonko

Vidaković i Ljiljana Cvetković te nakratko i Vedran Budak i Sandra Keblar. Trenutno s dječjim orkestrom radi Ljiljana Cvetković.

Malo je mladih i djece iz Hrvatskog Leskovca i okolice koji nisu barem u jednom kraćem periodu bili članovi zbora. Mislim da ih je kroz ove godine zborom protutnjilo preko nekoliko stotina. Trenutno u orkestru svira 9 tamburaša, a u zboru pjeva oko 30-tak pjevačica i pjevača. Dječji orkestar broji 14-oro djece. Broj članova zbora iz godine u godinu se mijenja, no nikada nije bilo manje od 30 aktivnih članova.

Koje su Vam najdraže skladbe koje izvodimo?

Najdraže su nam duhovne šansone u obradbi prof. Bože Gallija kao i narodne tamburaške skladbe. Mogu izdvojiti šansone kao što su „Kriste budi naša radost“, „Molitva“, „Samo Bog je ljubav moja“, „Milost“ itd. Kao i brojne mise prilagođene tamburama.

Svake godine nastupamo na Smotri pa nam možete nešto reći o tome i s kojim ćemo pjesmom ove godine nastupati?

Smotra je naša obveza s obzirom da od grada dobivamo određena financijska sredstva uz uvjet da nastupimo na smotri.

Tim nastupima prilazimo krajnje ozbiljno i odgovorno tako da su i ocjene svake godine odlične i pune hvale za naš rad što se nažalost ne odražava na financije.

Ove godine izabrali smo skladbe „Tempa“, „Lepe ti je Zagorje zelene“ u obradi prof. Bože Gallija te „O Bože veliki“ u obradi prof. Josipa Matanovića.

Za kraj nam možete reći koji su planovi za budućnost?

Kratkoročni nam je plan „odraditi“ smotru i pripremiti koncerte za nastupe u Nizozemskoj i Njemačkoj, te za 25-tu godišnjicu zbora.

Dugoročni planovi su nam povećati članstvo zbog čega se ozbiljno radi s djecom, organizirati veći broj nastupa. Pokušati ćemo pronaći nove načine financiranja kojima bismo nabavili još nekoliko tambura te servisirali postojeće. Voljeli bi smo obnoviti naše nastupe novim skladbama i nabaviti odjeću za zbor, tamburaše i dječji orkestar.

Zahvaljem dopredsjednici na iscrpnom izlaganju uz želju da i dalje nastavimo s našim uspješnim radom. Vjerujem da ćemo se svi potruditi u tome. Svi oni koji vole zvuk tambure znaju da su im u „MI“-u otvorena vrata.

Tihana Krajačić, Ljiljana Cvetković

KARMELIĆANKE BOŽANSKOG SRCA ISUSOVA

Budući da je cijela župa uključena u putovanje u Nizozemsku od 12.-15. svibnja povodom proglašenja blažene Majke Marije Terezije od Sv. Josipa smatrali smo da bi bilo dobro informirati putnike i ostale župljane o Karmelskom redu čiji se samostan nalazi u Hrvatskom Leskovcu, te o osnivateljici samostana. Zahvaljujemo sestri Anaystaziji na svesrdnoj pomoći.

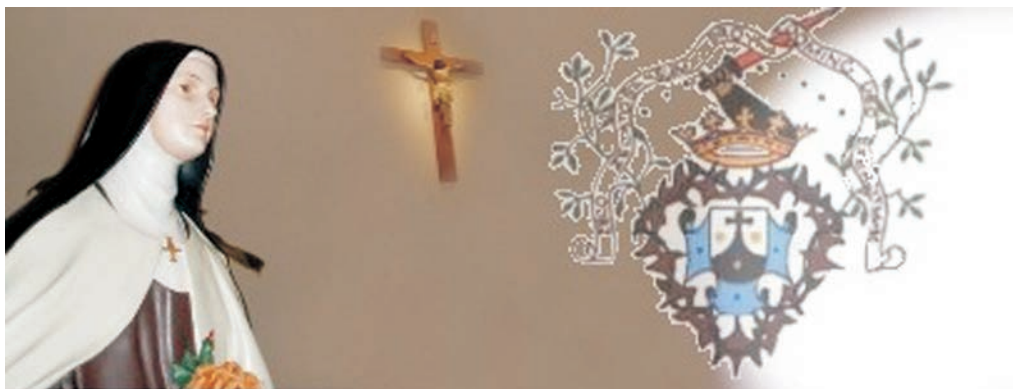
Karmelski Red je već dugo prisutan u Crkvi. Njegovi najpoznatiji članovi su svakako sv. Terezija Avilska, sv. Ivan od Križa i sv. Mala Terezija. Sv. Terezija Avilska velika španjolska mističarka šesnaestog stoljeća živi i danas svojim duhom u karmelskom redu i u svojim remek djelima mistične književnosti i neodoljivo privlači mnoge.

Tako je krajem devetnaestog stoljeća privukla Anu Mariju Tauscher wan fen Bosch, najstariju kćerku jednog protestantskog pastora. Dok je bila redovnica Ana Marija se zvala Marija Terezija od sv. Josipa. Rođena je 19. lipnja 1855. u Sandowu (Brandenburg u današnjoj Poljskoj). Bog je vodio ovu nadarenu i vrlo sposobnu djevojku tvrdim i strmim putovima prema katoličkoj vjeri. Primljena je u Katoličku Crkvu 30. listopada 1888.

Od tada je sama postala siromašna radi siromašnih, beskućnik radi beskućnika. Svoj život posvećuje

službi Božjoj i ljudima koji su u nevolji. Za ostvarenje toga cilja osniva 2. srpnja 1891. redovničku zajednicu **KARMELIĆANKE BOŽANSKOG SRCA ISUSOVA**. Njezina su glavna briga, kao i kod njezinih kćeri, siromašna djeca, osobito ona koja nemaju obiteljskog doma. U tu svrhu otvorila je 2. kolovoza 1892. u Berlinu dom za beskućnike. Posebno gaji ljubav prema obiteljima i osamljenim osobama koje su daleko od Crkve, kao i prema starcima, emigrantima, jednostavno prema svima koji su na bilo koji način bez svog doma. Molitvama i brižnom ljubavlju pomaže siromahe svih naroda: „**Boga u svima gledati, Bogu u svima služiti, Boga u svima ljubiti**“ – bio je ideal M. Terezije od sv. Josipa. Njezino je djelo uhvatilo duboke korijene, te se unatoč teškoćama sve više širilo. Karmel BSI danas ima svoje samostane u Europe, Americi, Brazilu i Africi.

Kontemplativno – terezijanski način života, to jest usmenu i mislenu molitvu, sve do dubokog poniranja u Božju nazočnost, sestre žele uliti i u dječje duše i u «malog» čovjekaradnika. Svijest ovog poziva nose sestre sa sobom kamo god pođu. To će donijeti i u našu domovinu 1917. godine. Zagrebački nadbiskup Antun Bauer obraća se izravno Mariji Tereziji sa željom da se i u Zagrebu osnuje jedan samostan u kojem će se osposobiti sestre

za rad sa djecom naših iseljenika. Molbi je udovoljeno, pa su najprije u Zagrebu, a zatim na nadbiskupskom dobru u Hrvatskom Leskovcu utemeljeni samostani s dječjim domovima.

Bio je to skroman početak. Upravo u njegovu siromaštvu bila je klica života i potencijal da iz njega nikne još devet samostana, koji su okupljeni u jednu provinciju, sa sjedištem u Zagrebu, s vlastitim novicijatom od 1942. Tako se sestre već 89 godina u našoj domovini svakodnevice nadvijaju nad povjerenu im dječicu- otkrivaju malenima lik Isusa Krista kao ideal i životno usmjerenje, donose utjehu starcima, siromasima, bolesnicima i napuštenima, kao što želi od njih njihova osnivateljica: „Karmelićanke BSI neka s karmelskih visina kao anđeli utjehe i mira silaze k ljudima punim bola i nemira.,,

Duboka unutarnja molitva povezana s djelotvornom ljubavlju oznaka je Karmela BSI. Zato Marija Terezija od sv. Josipa uzima za svoj uzor veliku španjolsku mističarku i obnoviteljicu Karmelskoga reda, sv. Tereziju iz Avile. Duh Karmela je duh molitve i zado-

voljštine i revnovanja za Božje kraljevstvo. Upravo to Crkva želi staviti kao uzor suvremenom čovjeku.

Majka Marija Terezija umire u Kući matici, u nizozemskom gradu Sittardu. 1938. godine. Proces za njenu beatifikaciju pokrenut je 2. veljače 1953. Kratko prije smrti napisala je: „Moja je goruća želja sušiti suze i liječiti rane s nebeskih visina.“

Proces beatifikacije je završen. Dogodila su se brojna uslišanja po njenom zagovoru. Jedno čudo priznala je sveta Crkva. Sveti Otac Ivan Pavao II. potpisao je dekret o herojskim krepostima 20. prosinca 2004. i nazvana je časna službenica Božja.

Liječnici su priznali čudesno ozdravljenje. Prihvatila je to i teološka komisija. Utemeljiteljica Karmelićanki BSI bit će 13. svibnja 2006. proglašena blaženom.

*S.Anaystazija
Karmel BSI*

**Majka Marija Terezija od sv. Josipa
“Božje oko prodire u dubinu srca.“**

SVETI ALOJZIJE GONZAGA, zaštitnik mladeži

(1568.-1591.)

U ovom broju *Brazde* upoznat ćemo sveca koji nije usko vezan uz našu župu, ali je kao zaštitnik mladeži izuzetno važan svetac.

Njegov blagdan slavi se 21.06. na sam početak ljeta.

Što znamo o Alojziju? U dobi od 17 godina, stupio je u novicijat Družbe Isusove. Godine 1585. mladi plemić Alojzije Gonzaga, o kome je njegov otac don Ferrante sanjao kao o svojem nasljedniku na kneževskom prijestolju, napustio je sjaj kneževskih i kraljevskih dvorova i zamijenio ga poniznim, jednostavnim i strogim redovničkim životom.

Alojzije se rodio 9. ožujka 1568. u Castiglioneu u vrijeme snažne tridentске obnove, koja je Crkvi nakon potreza zadanog od protestantizma opet dala pouzdanja u sebe i u one vrednote koje su nastupom novatora bile veoma poljuljane. Na kućnome ognjištu duša pravog kršćanskog odgoja bila je dona Marta, Alojzijeva majka. Ona nije bila samo visoka plemkinja, već daleko više duboka kršćanka. Malome Alojziju usađi-

vala je od malena ljubav prema molitvi, obraćanju i razgovoru s Bogom.

Alojzije je veoma mnogo molio, a to znači da je imao veoma proživljenu vjeru koja mu je preko molitve Božju stvarnost veoma približavala i s kojom je nastojao biti u trajnome dodiru.

Druga vrlina, koju je Alojziju majka u srce usađivala, možda je našem vremenu i shvaćanju bliža. To je ljubav prema siromasima.

Alojzijevi životopisci rado spominju njegov boravak u vojničkom taboru, gdje je bio obučen u malu časničku odoru, gdje je nenadano opalio topom, gdje je naučio ponavljati riječi vojnika ne znajući im pravo smisao i gdje je sanjao kako će jednom postati zapovjednik goleme vojske. Dakle, u njegovu djetinjstvu nije bilo samo sve na koljenima i u pobožnosti. Bio je živ dječak, a više će se uozbiljiti u 10. godini.

Bilo je to 25. ožujka 1578. na blagdan Blagovijesti. Nalazio se tada u gradu na Arnu, crkvama i umjetninama bogatoj Firenzi. U crkvi Presvete Bogorodice obećao je da će či-

tav život živjeti čisto. Da li je u tome času razumio dalekosežnost svoje odluke? Ne znamo! Znamo samo to da joj je do groba ostao vjeran, a to je kudikamo važnije nego ono prvo. I to je treća vrlina koja je resila Alojzijeve lik i zbog koje je stoljećima bio uzor onima koji su htjeli u idealnoj čistoći provesti mladenačko doba.

Nalazeći se u Firenzi kao paž na dvoru Medici, Alojzije je stjecao odgoj i znanje tada vlastito djeci aristokratskih obitelji. Učio je Latinski, divno toskansko narječje talijanskoga i francuski. Igrao se s mladim princezicama u parku Boboli, učio plesati i sudjelovao u lovu na ptice. Nije se odmah zatvorio svijetu. Iako njegova dob još nije bila sposobna potpunoma upoznati svijet, ipak ga je barem nešto upoznao. Njegov plemićki položaj odvest će ga i na kraljevski dvor u Madrid. Vidio je i doživio sav tadašnji sjaj i raskoš. I nije ga zadržao ni zarobio. Ostao je slobodan prema njemu i u tome je Alojzijeve veličina. Ona je to veća što nije bio u dobi zrela čovjeka.

U studenome g. 1585. Alojzije se odrekao markgrofije u korist mladega brata Rudolfa i stupio u isusovački novicijat u Rimu. Svršivši novicijat, započeo je više nauke na glasovitom rim-

skome kolegiju, od kojeg se razvila današnja Gregoriana. Tu se povjerio duhovnom vodstvu jednoga od najučelnijih ljudi svog vremena. Bio je to Robert Bellarmino, kasniji kardinal i svetac. Taj je Alojzija veoma cijenio, radio na njegovoj beatifikaciji i želio biti pokopan do njegovih nogu.

Alojzije je umro mlad u 23. godini života vršeći djela milosrđa prema zaraženima od kuge: Njegova rodna Italija proslavila je svečano 400-godišnjicu njegova rođenja. Za tu zgodu izdala je poštansku spomenu marku koja prikazuje Alojzija u njegovu herojskom djelu kako nosi okuženika na svojim ramenima.

Zašto odabrah upravo Alojzija? Zbog proslogodišnjeg hodočašća u Firenzu i Rim.

Bili smo na njegovu grobu i to mi je dalo na razmišljanje kako je tada mlađi dječak učinio velike stvari. Dao je svoj život kako bi pomagao bolesnima i siromašnima. Nije im okrenuo leđa nego im je pružio ruku poput Isusa. Mislim da bi svi mi kršćani trebali pogledati strahu u oči i pomoći onima kojima pomoć najviše treba. S tom mišlju vjerujem da mladi mogu slijediti upravo ovoga Sveca, zaštitnika mladeži.

Tihana Krajačić /podaci preuzeti sa stranice Župe Vele Luke/

Razgovor s novom umjetničkom voditeljicom Kluba Sijač, profesoricom Evom Kirchmayer Bilić

Nakon uspješnog četverogodišnjeg mandata, predsjednik Kluba mladih «Sijač» prof. Vjekoslav Burić i umjetnička voditeljica prof. Jelena Burić svoje su mjesto prepustili mlađima, te je 25. studenog 2005. za predsjednika Kluba izabran prof. Anto Bilić. Razgovarali smo s novoizabranom umjetničkom voditeljicom kluba mr. Evom Kirchmayer Bilić. Više o osnivanju Kluba, načinu rada i planovima za budućnost možete pročitati u našem razgovoru.

Kako je formiran Klub mladih u našoj župi i na koji način Vi sudjelujete u njegovu radu?

Sve je počelo 2000. godine kada se moja obitelj doselila u Stupnik. Tadašnjeg župnika, vlč. Dragutina Komorčeca od prije smo poznavali tako da smo vrlo brzo dogovorili suradnju. Obzirom da se na večernjim nedjeljnim misama do tada nije pjevalo, za tu smo misu, prema ideji vlč. Komorčeca, htjeli angažirati mlade.

U isto vrijeme, u našu je župu doselio i bračni par, profesori Jelena i Vjekoslav Burić,iskusni i renomirani glazbenici i pedagozi. Ubrzo smo dogovorili sastanak sa župnikom i,

prepoznavši sličnost naših ideja i želja, započeli smo intenzivniju suradnju. Prema zamisli prof. Jelene Burić okupili smo djecu i mlade u pjevačke zborove. Prof. Burić je u Osnovnoj školi Lučko organizirala audiciju na kojoj je izabrala potencijalnu djecu, koja su danas već u zboru mladih *Allergo*. To su bili prvi koraci Kluba mladih «Sijač», osnovanog 2001.godine. Treba istaći od samih početaka jako dobru suradnju sa tadašnjim župnikom vlč. Komorčecom, današnjim vlč. Vjekoslavom Pavlovićem, kao i sa dosadašnjim ravnateljem škole Lučko, gospodinom Tomislavom Barunom.

Netom osnovan Zbor mladih *Allegro* odmah je počeo pjevati na večernjim misama. Ti mladi ljudi jezgra su iz koje je sve krenulo. U to vrijeme sa radom počinju *Krijesnice* i *Bebe Krijesnice*.

U studenom 2005. održana je godišnja skupština na kojoj je došlo do izmjena u vodstvu Kluba.

Da. Istekao je mandat koji su imali bračni par Burić. Oni su se malo «povukli», želeći mlađima prepusti-

DJEČJI ZBOR KRIJESNICE

ti ono što su zadnjih godina započeli i zamolili su mog supruga Antu i mene da se angažiram. Pristali smo, zamolivši ih da nam i dalje budu pomoć i potpora, obzirom na njihovo bogato znanje i dragocjeno iskustvo.

Kako Klub danas funkcionira? Na koji način se radi s djecom i mladima?

Ponajprije, educiranjem djece i radom s njima, nastojimo istovremeno obogatiti i pozitivno djelovati na roditelje, kao i na cijelu zajednicu koja se oko te djece okuplja. Velika je požrtvovnost roditelja koji djecu dovoze na probe, a pogotovo srednjoškolaca i studenata, koji brojnim dnevnim obvezama usprkos, nalaze vremena i snage vremena za večernje probe. Po-

trebna su velika odricanja i disciplina. Druga stvar koju treba istaknuti je potreba njegovanja liturgijske glazbe. Da bi se ona mogla njegovati, treba ju poznavati. Zbog toga je važno da se najmlađa dob senzibilizira za njezine vrijednosti.

Djeca pripremaju i izvode i duhovnu i svjetovnu glazbu. *Krijesnice* i *Allegro* svake nedjelje sudjeluju na Sv. misi, što zapravo znači da svake nedjelje imaju nastup. Sudjelovanje na Sv. misi zahtjeva intenzivne pripreme. Često se čini da se taj dio liturgije sam po sebi podrazumijeva, no priprema je itekako potrebna. Da bi djeca naučila tekstove i uvježbala brojne pjesme potrebno je puno proba i dobre volje.

Kako je prof. Jelena Burić od samog početka rada Kluba napominjala, najveći uspjesi pokazat će se za desetak godina, kada stasa prvi naraštaj pjevača koji pjevaju od malena. No, i sada već bilježimo vrlo dobre rezultate.

U svakome timskom radu, a osobito sa mladima, neophodan je kompromis. Naime, poznato je da duhovne šansone nisu liturgijska glazba, nego su namijenjene okupljanima (mladih) izvan liturgije. Međutim, obzirom da su nastale kao njihov vlastiti izraz, potrebno ih je prihvatiti kao dio kulture mladih. Naravno, isto tako je potrebno

imati određenu granicu, točnije, znati što je dozvoljeno u liturgiji, a što nije, i na to argumentirano upozoravati.

Od rujna 2002. godine pjevačke zborove vodi apsolvantica Instituta za crkvenu glazbu Marijana Ilić. Vrlo dobro se uklopila u našu župnu zajednicu i puno napredovala u svome radu.

Također je važno reći da, osim župe, imamo i potporu Gradskog ureda za kulturu. Nastupima na smotrama zborova podnosimo rezultate rada, koji, naravno, moraju bilježiti napredak.

Kakve su uspjehe *Allegro* i *Krijesnice* zabilježili u prošloj godini i kakvi su planovi za budućnost?

U prosincu 2005. Zbor mladih *Allegro* sudjelovao je po prvi puta na Svjetskom danu zbornskog pjevanja, na kojem su proteklih godina sudjelovale *Krijesnice*. Također, dvije godine za redom *Krijesnice* nastupaju na Zlatnoj harfi, i to na uistinu vrlo visokoj umjetničkoj razini. Sudjelovale su i na dobrotvornim koncertima, a članovi zbora mladih *Allegro* pjevali su u župi Završje, posjetivši bivšeg kapelana vlč. Božu Belinića. Osobito je lijep bio njihov samostalni Božićni koncert kojega su 26. prosinca 2005. u održali u našoj župnoj crkvi.

O rezultatima mnogo govori i činjenica što od Gradskog ureda uvijek dobivamo prestižne dvorane za nastupe na Smotrama i Susretima zagrebačkih glazbenih amatera. Naši zborovi nastupali su u Hrvatskom glazbenom zavodu, a *Allegro* ove godine nastupa u Maloj dvorani Koncertnoj dvorane «Vatroslav Lisinski». Također, u lipnju *Allegro* odlazi u Njemačku gdje će pjevati na krizmi u jednoj našoj hrvatskoj župi.

Na poseban način želimo istaknuti da nam je potpora kroz savjete i stručnost gospode profesora Burić neizmjereno važna i potrebna. Sve što danas na području glazbe imamo u župi rezultat je njihovog zalaganja i želje da se mlade ljude okuplja kvalitetnim sadržajima.

Poštovani čitatelji, ovim intervjuom željeli smo Vam približiti rad naših zborova i potaknuti djecu i mlade da nam se pridruže. Sigurno je da svaki angažman zahtjeva, kao što je prof. Eva Kirchmayer Bilić rekla, puno odricanja, ali uspjeh, oduševljenje i iskreni pljesak publike nagrade su pri kojoj se svaki muka zaboravlja. U nadi da će sve što sada sijemo jednog dana davati još veće plodove, pozivamo Vas da nam se pridružite i da zajedno postanemo sijači velikih glazbenih uspjeha.

Jana Kaić

PROSLAVA USKRSA

PROLJEĆE

Naljepše godišnje doba počinjalo je već krajem ožujka. Do tada snijeg je okopnio i priroda se počela buditi. Sunce je sve jače sijalo, a zemlja se isparavala i grijala. Sjeme trave, cvijeća, žitarica, sve što je trebalo nicati spremalo se da nikne. Svakim danom bile su njive zelenije, rasla je pšenica, raž, ječam, zob, sve žitarice što su bile u jesen posijane. Kada sam pogledala, polja su izgledala poput beskrajnog mora. U tom moru bili su i otoci. To su brda veća i manja, obrasla travom koju je stoka s apetitom pasla.

Što je vrijeme više odmicalo, počimali su radovi u polju. Vrijedni ljudi kao

mravi bili su izašli na polja. Upregli volove ili konje, što je bilo rjeđe jer konje su imali malo imućniji kako se govorilo. I oni s konjima i oni bez njih radili su jer ih je proljeće izmamilo van. Dok se tako radilo, nije se puno pažnje posvećivalo poljima punim cvijeća. To je bilo normalno i svaku godinu tako ljudi nisu obraćali pažnju.

Djeca su išla u školu, dolazila kući umorna, umorilo ih je proljetno sunce. Tek što su stigli, čekao ih je zadatak. Taj zadatak kod kuće bio je puno važniji od onoga u školi. Većina roditelja bila je nepismena pa za njih školska zadaća nije bila bitna. Rekli su često: "Ja sam morao naučiti to sve i bez škole", ali nisu znali pisa-

ti, čitati, računati, što ih nije puno smetalo. Zato je veliki dio djece to olako shvatio i tako su se ponašala – neodgovorno. U školu su išli bez zadaće, bez teke, olovke, gumice... ali kod kuće su morali pomagati na njivi, u čuvanju stoke. Starije sestre su čuvale manju braću jer je to bio ženski posao. Proljeće je odmicalo neprimjetno. Bosa djeca tapkala su po lokvicama te su nekad došli kući toliko prljavi da ih mama nije prepoznala. Nije ih se pitalo gdje su bili, što su radili i nitko nije niti primijetio da su otišli. Ali je mama primijetila kad su došli prljavi. Netko je dobio batine, netko nije, uspio se oprati dok mame nije bilo kod kuće. Bosi, slabo odjeveni, prljavi, promrzli bili su sretni jer za drugo nisu znali. Ja sam možda malo bolje prolazila jer sam bila najmlađa. Osim toga mama je bila prava domaćica i uvijek kod kuće te je za nas sve napravila što se moglo. A to je mogla biti jer je tata bio kovač pa je radio kovačke poslove. On bi napravio plug, a netko iz te kuće je došao jedno poslijepodne kopati kod nas. Zato je mama mogla biti više u kući. Zanima me kad bi stigla na njivu kraj nas toliko djece. Za tatu je bilo puno posla. Morao je popravljati plugove, sjekire, motike, kola (drevena), brane, potkivati konje. Bilo je puno posla na njivi, kod kuće, oko kuće. Morala se

i kuća dovesti u red. Poslije duge zime trebalo je kuću okrečiti, dugačke klupe sa slamom i lukšijom dobro izribati da budu žute, prozore prati, nova friška zemlja za zemljani pod koja se miješala sa slamom, razgrnuti te ju je trebalo gaziti. Zato su se skupile cure i dečki pa su plesali i tako ugazili pod. Imali su koristi i jedni i drugi. To je ujedno bilo malo promjene od svakodnevnog posla, malo veselja i raz-

zonode.

Vani je priroda sve bogatija, šuma punija lišćem, trava raste.

Mama je odlazila na njive da vidi kakva je ljetina. Obavještavala je tatu o svemu. Kad ima vremena, otiđe i tata da uživa u svemu. On je volio prirodu, možda je zato postao lovac. Uvijek je bio povezan s prirodom. Samo zvanje kovača vezano je za selo i prirodu. Kovač je potreban u selu, a ne u grad.

USKRS

Tada se, a da ljudi nisu ni primijetili, primakao i Uskrs. Uskrs je prvi proljetni veći blagdan. Polja su bila obrađena. Ostalo je samo da sunce i kiša pomognu da dalje raste. A ljudi su se pripremali za Uskrs. Došlo je vrijeme kad su cure kupovale novu robu, nove cipele ili sandale koje su morale trajati dugo jer nisu imale dva – tri para obuće kao danas. Moralo se skupiti puno jaja da bi se imalo za pisanice. Mame su četvrtkom na sajmu u Slunju kupile farbe koja je služila za farbanje jaja, ali koja je mogla biti i za farbanje robe koja je bila izbljedjela. Uvijek se štedjelo i pazilo na novac jer ga nije bilo puno. Sve je bilo

drugačije nego sada, puno skromnije, ali su ljudi bili veseli i zadovoljni. Za Uskrs su se pisale pisanice voskom u svim mogućim bojama i šarama. Lijepe pisanice su cure pisale za dečke koje su se onda poklanjale odabraniku. Nekad su pisanice završile u rukama onih kojima nisu bile namijenjene. Oni su ih oteli ili ukrali. Bila je to malo šala a malo zbilja. Tako je prolazio Uskrs u moje rodnom kraju. Svi crkveni blagdani su se slavili svaki na svoj način. Na primjer za Jurjevo su se nasjekle ljeskove grane već pune lišća te su se postavile okomito naslonjene na kuću izvana. Mama je uvijek imala svete vode od Božica pa je išla po njivama i posvećivala ljetinu. Sve su to bili običaji, stari dobri običaji. Vrijeme je prolazilo, a proljeće je bilo u najvećem jeku. Jesenski usjevi su klasali. Njive su bile lijepe kao cura počestljane, taku su znali reći stari ljudi. Djeca su išla u školu, netko s voljom, netko bez volje. Samo smo jedva čekali da dođu školski praznici. U lipnju je i to vrijeme došlo. Neki đaci su donijeli kući dobre, a neki loše ocjene, ali svi smo bili veseli – nema više škole, živjela sloboda. Za vrijeme praznika bilo je za nas kod kuće posla. Ako ništa drugo, onda smo čuvali goveda i ovce. Svako jutro morali smo rano ustajati, svako jutro smo se bunili i bili ljuti na goveda i ovce, ali smo morali ustati i još pospani tjerati stoku na pašu. Događalo se da smo na paši zaspali pa je stoka otišla na tuđu njivu i napravila štetu. Možete misliti kad smo došli kući kakva je bila priča. Netko je dobio i batina. Ja sam imala sreću i nisam dobila po turu.

Vrijeme je prolazilo. Polja su postajala pomalo zlatnožuta.

Stiglo je i ljeto...

Dragica Burić, napisano 3.1.1997.

ZVIJEZDE

Za vedrih proljetnih noći
U smiraj dugoga dana,
Gledasmo nebo visoko
Osuto sjajnim zvijezdama.

Nebo je more plavo
Zvijezde ribice male
A mjesec ih čuva i pomaže
Da bi još ljepše sjale.

One trepću neumorno
Na visokom nebeskom svodu,
A mi od umora zaspimo
Pa mislimo da i one odu.

Ne idu one nikuda
Već čekaju drugu noć
Kada će opet s čuvarem,
Na nebesko kupanje poč.

Dragica Burić

Dajmo Božiću mir

Tijekom došašća 2005. god. održana je humanitarna akcija Zagrebačke nadbiskupije pod naslovom «Dajmo Božiću mir.» Na prijedlog nekolicine mladih započele su pripreme za dobrotvornu akciju. Odlučili su uljepšati božićne blagdane obiteljima kojima je to bilo najpotrebnije. U dogovoru sa Crkvom i nekoliko gradskih udruga, koje su se odazvale pozivu, mladež je uspješno organizirala akciju i sakupila potrebna sredstva. Akcija je trajala četiri tjedna od ranih jutarnjih sati do večeri, sa završetkom u crkvi sv. Marije na Dolcu gdje je održana misa popraćena pjesmom i molitvom.

U akciji su sudjelovali i mladi iz Župe sv. Ivana Nepomuka koji su se radosno pridružili zajedničkom radu. Dobrotvorna akcija održavala se ispred zagrebačke katedrale. Prodavali su brojne suvenire koje su sami izradili. Raznolikost i šarolikost suvenira mogla se vidjeti na svakome štandu. Svaki suvenir bio je unikat koje je izrađen s puno strpljenja i ljubavi. Cijene su bile simbolične i građani Zagreba u velikom su se broju odazvali akciji. Svaki građanin mogao je pronaći nešto za svoje najmilije. Ni smijeha nije nedostajalo. A kako ga i ne bi bilo, kad se i kuhano vino «simbolično» dijelilo. Bilo je to druženje ljudi dobrih želja i

namjera koji su imali zajednički cilj; pokazati da i mi možemo, poput Šimuna Cirena, jedni drugima pokazati kako je velika ljubav. Za blagdane se dijeli ljubav pa smo je tako i mi željeli podijeliti. Organiziranjem humanitarne akcije mladež je dokazala kako se može okupiti i učiniti nešto hvalevrijedno. Dokazala je koliko je sposobna jer organiziranje takvih događaja iziskuje puno vremena, truda i odgovornosti. Mnogi su se žrtvovali kako bi akcija uspjela i zato zaslužuju podršku svih nas. Njezin cilj i uspjeh su se pokazali izvrsnima, a i potreba za takvim druženjima je velika. Nadamo se kako će uspjeh te akcije potaknuti mlade iz svih krajeva naše domovine da se uključe ili da pokrenu slične akcije. One su dobre baš kao što su i potrebne. Mnogi od nas nisu ni svjesni koliko je ta akcija pomogla ljudima. Kada bismo samo na trenutak mogli zaviriti u njihova srca, shvatili bismo koliko im to znači. Iskreno se nadamo da ćemo akciju ponoviti i sljedeće godine te da će se još više mladih uključiti u nju kako bismo zajedničkim radom uljepšali Božić onima kojima je naša pomoć potrebna.

Marija Matešić i Ivan Baić

Krijesnice na Zlatnoj harfi

33. *Zlatna harfa* održana je 1. travnja 2006. u crkvi Srca Isusova na Šalati. Na moje veliko zadovoljstvo sudjelovao je po drugi put i dječji zbor *Krijesnice* iz Lučkoga te djeca iz Hrvatskog Leskovca. Zajedno smo predstavljali našu župu. Bili smo veoma ponosni što je pjevanje na euharistijskom slavlju ponovno vodila naša dirigentica Marijana Ilić. Nakon svete mise, na kojoj je pjevalo preko pet stotina djece iz cijele zagrebačke županije, preselili smo se u veliku koncertnu dvoranu gdje je svaki zbor izveo dvije skladbe (jedna zadana,

a jedna po vlastitom izboru). Mislim da smo sve skladbe izveli jako dobro, što sam osjetila po pljesku publike. Slušajući druge zborove, zapazila sam mnogo različitosti, ali mislim da uspjeh zboru ne ovisi o broju pjevača nego o izgovoru teksta, tehnici disanja i čistoći pjevanja. Mislim da smo mi to sve pokazali i ponosna sam što sam član zboru *Krijesnice*. Najviše mi se svidio zbor “*Božje krijesnice*” i voljela bih se s njima sprijateljiti.

Iva Kelava, 4. a

Predsinodske rasprave za mlade

Kao što neki od vas već znaju, započela je Druga sinoda Zagrebačke nadbiskupije koja je u događanja uključila i mlade. Organizirani su dvodnevni križni putovi za mlade, hodočašća, susreti hrvatske mladeži, tribine, humanitarne akcije... U župama se na vjeronaučnim susretima održavaju predsinodske rasprave koje vode mladi i na kojima iznose osobna zapažanja, primjedbe, komentare, mišljenja i prijedloge o stanju mladih u Zagrebačkoj nadbiskupiji te o položaju mladog čovjeka unutar Crkve. Važno je napomenuti napomenuti da te predsinodske rasprave obuhvaćaju sve vjernike, od redovničkih zajednica i bogoslova, do svećenika, vjeroučitelja, starijih osoba, obitelji itd. Na raspravama se pišu zapisnici koji se šalju Povjerenstvo sinode pri čemu se svi prijedlozi sakupljaju kao važan materijal za sastanke sinode koju predvodi naš nadbiskup kardinal Josip Bozanić. I naši mladi su se uključili u taj događaj te su tako stekli mnoga iskustva i poznanstva. Svaki od nas “svojom malom ciglom” pomaže obnoviti stanje u Nadbiskupiji s ciljem poboljšanja stanja vjernika laika u Crkvi.

Mladi, uključite se i vi u predsinodske rasprave koje se održavaju svakoga petka u dvorani “Sijač” s početkom u 20:30 h. Sinoda je izvanredna prilika da izjasnite svoje mišljenje kao katolik da može biti bolje, a ne da svoje negodovanje izražavate kao puke riječi koje ne dopiru daleko. Budimo svi “graditelji” i “obnovitelji” boljeg i pravednijeg svijeta. Blagopokojni papa Ivan Pavao Drugi uočio je veliku kvalitetu mladih i snagu koju oni imaju. Zato hodimo u novosti života i širom otvorimo vrata Kristu.

Marija Matešić

37. PLANINARSKI KRIŽNI PUT

SUBOTA: Okupili smo se u subotnje jutro 1. travnja ispred crkve sv. Nikole u župi Stenjevac II kako bismo pod geslom «Po križu do ljubavi» krenuli na još jedan Planinarski križni put. Ovoga puta polazišna točka nam je bio zapadni dio Zagreba, točnije Stenjevec. U početku smo se probijali šumom zgrada i labirintom ulica, da bi kasnije put nastavili prekrasnim krajinama zapadnog dijela Medvednice. Usput smo se pridružili i Kamenim svatovima na okrijepi i malo odmora prije nego smo nastavili put do Bistre gdje se nalazila posljednja postaja prvog dana i osnovna škola u kojoj smo spavali. Prije nego smo stigli do Bistre, stanovnici susjedne župe su nas toplo dočekali kod jedne od postaja sa stolovima punim kolača i sokova, koje smo iscrpljeni s velikom radošću dočekali. Tako smo stigli do našeg «tabora», no pri-

je nego smo se počeli opuštati pjesmom, pričom i pripremati za počinak, čekala nas je procesija s lampašima do župne crkve gdje smo imali posljednju postaju i misu. Zamislite selo skoro posve u mraku, svega par stupova ulične rasvjete, mrkli mrak. Na brdu osvijetljena crkva i sve što bi netko iz daljine vidio je vijugajuća linija svjetla predvođena križem koja vodi prema crkvi. Uz blagi povjetarac tople proljetne noći, jedino što razbija tišinu je pjesma grupe umornih i iscrpljenih mladih koji radosno uz pjesmu na usnama slijede križ. Atmosfera, nezaboravna!

Poslije mise smo večerali, a nakon toga se svatko odmarao kak najbolje zna. Neki odmah u vreće za spavanje, neki na partiju bele, neki se primili gitare, a neki uživali u tišini vedre proljetne noći.

NEDJELJA: Jutro nam je donijelo još jedan predivan dan. Po doručku uslijedili su kateheza, skeč i nekolicina poticajnih tekstova za razmatranje. Nakon hrane za tijelo primili smo još i hranu za dušu. Smještaj i program je bio stvarno lijep i dobro odrađen i najradije ne bi ni išli dalje, al kaj ćemo, nemremo ostat tu cijeli dan. I tak smo opet naprtili torbe na pleća i krenuli dalje. Brodovite «divljine» Medvednice zamijenili smo ravnicom i zaputili se prema Zaprešiću koji nam je bio i konačno određište. Ni ceste, ni polja, ni pokoje brdo, a ni močvare nisu nas mogli zaustaviti! Močvare su nas doduše malo iznenadile kad smo vidjeli da su neki predviđeni putovi poplavljeni, ali uz malo bratske sloge i snalažljivosti nema kaj se nemre proć! I tak, malo sim, malo tam, pa na pauzu za ručak. Tu opet kak ko hoće, netko pjeva, netko svira, netko igra nogomet, a netko malo odspava usred nogometnog igrališta (i odmah i pocrve-

ni). Kreneš dalje po starom, nogu pred nogu i dok nisi ni primjetil Zaprešić je već tu! Pretposljednja postaja bila je u crkvi sv. Ivana Krstitelja u Zaprešiću, nakon koje smo po običaju, u koloni s lampašima i pjesmom nastavili ulicama Zaprešića prema posljednjoj postaji, crkvi Uznesenja blažene djevice Marije. I tako dok smo prolazili ulicama Zaprešića kao i bilo kojeg drugog mjesta prije, uvijek je zanimljivo bilo vidjeti reakcije ljudi, osmjesi na licima i radost gdje god smo pro-

lazili! Malo po malo, pjesma teče, put nam prolazi pod nogama i stižemo i do posljednje postaje gdje smo i ovaj Planinarski križni put zaključili Sv. misom koju je predslavio pomoćni biskup zagrebački mons. Valentin Pozaić. Poslije mise smo se pjesmom i zakuskom oprostili od ovog Planinarskog križnog puta i krenuli svatko svojim putem kući. Posebne pohvale i zahvale, uz Planinarsku bratovštinu sv. Bernarda koja po običaju organizira ove križne puteve, uputio bih i mladima iz Bistre i Zaprešića koji su se mnogo potrudili u organizaciji i pripremi svega potrebnog za ovaj naš put.

Sljedeći, 38. planinarski križni put nas očekuje najesen, di bumo bili to se još ne zna, al ptičice šapću da bi mogli opet navratit do Samoborskog gorja. Živi bili pa vidjeli. Puno pozdrava do sljedećeg puta!

Luka Drobilo

Susret hrvatske katoličke mladeži u Puli

Priprema susreta hrvatske katoličke mladeži donijela je u Istru dah svježine; velik broj ljudi bio je uključen u pripremu susreta. Nije moguće predstaviti svaku župu, pojedinca i civilnu instituciju koji su dali svoj doprinos pripremama i koji su nas primili. U pripremu se uključilo čak stotinjak istarskih župa koje su u skladu sa svojim mogućnostima osigurale smještaj za mlade, organizirale program ili ručak. Sav njihov trud nije bio uzaludan. Trud svake vrijedne ruke očitovao se u svakom našem koraku, kako u Pulskoj areni tako i slijedeći dan u Rovinju. Bio predivan doživljaj biti okružen tolikim mladim ljudima okupljenima oko iste osobe, osobe Isusa Krista. Radost zajedništva ispunjavala je svaki trenutak tako da je gotovo nemoguće običnim riječima opisati svaki detalj. Kroz pjesmu, molitvu, ples ili govor mladi su mogli osjetiti Božju milost i poticaj da se okrenu svojoj duhovnoj strani, te da se odupru mnogim problemima današnjice. Kroz brojna svjedočanstva mladih ljudi mogli smo se zapitati idemo li pravim putem i što sve možemo učiniti

da se svoj život obogatimo. Doista je veliko bogatstvo doživjeti ovaj susret i na taj način iznova upoznavati Božje lice u svakom čovjeku. Osobito u ovom Uskrsnom vremenu u našem je sjećanju vrlo živa misao kako je Krist pobijedio grijeh i zlo kako bi nam pokazao da dobro uvijek pobjeđuje. Stoga smo ovaj susret još dublje doživili.

S radosnim sjećanjima na Susret hrvatske katoličke mladeži koji se održao u Puli od 29.-30. travnja, možemo svima koji nisu bili s nama prenijeti obilje Božjeg blagoslova i iskrenu radost u našim srcima što smo bili jedna mala kap koja svaki dan čini veliki slap naše vjere.

Mihaela Krišković

Naš najstariji župljanin

OD OVOGA BROJA BRAZDE ŽELIMO SE NA POSEBAN NAČIN POSVETITI NAŠIM NAJSTARIJIM ŽUPLJANIMA. TAKO SMO ODLUČILI U SVAKOM BROJU UPOZNATI ŠIRU ŽUPNU ZAJEDNICU S JEDNIM OD NAŠIH NAJSTARIJIH ŽUPLJANA.

U ovome broju upoznat ćemo Vas s gospodinom Markom Žužićem kojega mnogi Stupničani znaju kao strastvenog navijača NK «Stupnika».

Gospodin Marko Žužić rođen je 2. travnja 1912. godine u Stupniku, gdje živi i danas. Nedavno je dakle, navršio 94 godine. Čitav život proveo je u Stupniku živeći, tada teškim seoskim životom, u neimaštini, zbog čega je kao dječak bio prisiljen određeno vrijeme pomagati u kućanstvu u Domagoviću, u blizini Jastrebarskog. Kao dječak, gospodin Marko je živio s roditeljima i dvije godine starijom sestrom Matildom koja danas živi u Stupničokm Obrežju.

Usiječnju 1946. godine oženio se Janom Trdak, također Stupničankom. Ima kćer Maricu, unučad Dubravku i Marija, te praunučad devetogodišnjeg Ivana, četverogodišnju Margaretu i tek rođenog Bartola.

Simpatično je napomenuti činjenicu da je gospodin Marko živio u pet država na istoj adresi i na istom broju. Dakako, radi se o

Donjostupničkoj gdje danas živi, ali kako se mijenjalo državno uređenje na našim prostorima od 1912. godine i kako je samim time naša država prošla pet promjena tako je i naš župljanin Marko bio stanovnik svake.

Dok je bio mlađi volio je puno putovati i odlaziti na hodočašća. Najčešće na Trsat i u Mariju Bisticu. Kaže da bi, kad bi malo bolje vidio i čuo prošao još pola svijeta.

Danas, u visokim godina, okružen ljubavlju svoje obitelji, gospodin Marko vrlo je dobrog zdravlja. Jedini problem su mu oslabljeni sluh i vid, ali to mu nikako nije zapreka da se i dalje druži s mladim ljudima koje posebno voli i da prati nogomet, koji, kako kaže njegova unuka, gospođa Dubravka, prati oduvijek. Postoji niz anegdota vezanih uz njegov navijački život. A najčešće su vezane uz suce koji ne sude pravedno. Gospodin Marko im često zna dobaciti «Bute loftu pojeli!» Unuk Mario, svojedobno je bio golman u NK «Stupniku», što je bio dodatan razlog za dolazak na svaku utakmicu i navijanje za

«Stupnik». Sredinom devedesetih godina u Stupniku je postojala navijačka skupina u kojoj je gospodin Marko bio najstariji član. Danas ta udruga više ne postoji, ali to naravno nije razlog da i dalje ne navija za omiljeni klub. Baš zbog te ljubavi prema nogometu gospodin Marko i danas navija na svakoj utakmici koju igra NK «Stupnik». Pobjeda je naravno, razlog za slavlje što on proslavi bacanjem petarde kao nagrade igračima za pobjedu.

Još jedna zanimljiva činjenica vezana za život našeg župljanina je ta što je sakrament Svete potvrde primio 2003. godine, u 91 godini života. Ranije nije imao prilike

primiti taj sakrament, pa je osjetivši jaku želju za krizmom odlučio zamoliti gospodina župnika da mu ispuni želju. Po odobrenju biskupa, velečasni Vjekoslav ga je krizmao u njegovu domu, u lipnju 2003. godine. Tim povodom upriličeno je veliko slavlje u njegovoj obitelji. Svetoj potvrdi prisustvovali su mnogi prijatelji i susjedi, a kum gospodinu Marku bio je Ivan Holetić iz Donjeg Stupnika.

Želimo našem župljaninu, Marku Žužiću, još mnogo aktivno proživljenih godina u navijanju za omiljeni NK «Stupnik».

Jana Kaić

**Marko Žužić
sa praunukom
Margaretom**

Bolest dječje dobi - atopijski dermatitis

Atopijski dermatitis kojega često nazivaju neurodermitis ili atopijski ekcem je upalna bolest kože od koje boluje oko 15% djece predškolske i školske dobi. Prvi simptomi bolesti najčešće se javljaju već u dojenačkoj dobi. Bolest karakterizira dugotrajan tijek s razdobljima poboljšanja i pogoršanja. Nakon desete godine života oko 90 % djece više nema smetnje. Uzrok bolesti je nasljeđena sklonost alergijskim reakcijama, a često se povezuje sa bronhalnom astmom, alergijskim upalama nosa i očiju.

Bolest je karakterizirana upalnim promjenama na koži u obliku crvenih plakova (ekcema) iz kojih ponekad curi bezbojna tekućina, jako suha koža i intenzivan svrbež.

Ekcem se očituje pojavom crvene, hrapave kože koja se kod dojenčadi najčešće vidi na obrazima, čelu, šakama i tijelu. Nakon godinu dana starosti najčešće se promjene nalaze na udovima u pregibnim jamama koljena i lakata. Osim ekcema bolest karakterizira suha i iritaciji sklona koža, često

je blijeda, ispucala i ljušti se. Najneugodniji simptom bolesti je intenzivan svrbež.

Liječenje atopijskog dermatitisa mora biti pod nadzorom liječnika jer u težim oblicima bolesti postoji rizik od sekundarne infekcije kože bakterijama, virusima i gljivicama koje u djece mogu biti vrlo ozbiljne. U liječenju se najčešće koristi kortikosteroidna terapija u obliku kreme za lokalnu upotrebu koje se stavljaju samo na promijenjenu bolesnu kožu i to kroz određeno vrijeme, onoliko koliko odredi liječnik. U težim slučajevima sekundarne infekcije preporučuje se i liječenje antibioticima. Preporuča se uzimanje antihistaminika, lijekova koji se koriste kod alergijskih bolesti zbog umirujućeg djelovanja na osjećaj svrbeži. Kao nadopunu liječničkog tretmana treba koristiti hidratantne kreme koje povećavaju vlažnost kože i sprječavaju prolazak alergena kroz kožu.

Da bi olakšali tegobe djetetu valja se pridržavati sljedećih savjeta:

Ne pokrivajte previše dijete. Izbjegavajte sintetičke tkanine i vunu koja često izaziva svrbež. Koristite pamučnu odjeću, blaga sredstva za pranje rublja. Rublje nakon pranja dobro isperite. Ne koristite omekšivače.

Djeca se ne smiju izlagati suncu između 11 i 16 sati. Djecu mlađu od tri godine uopće ne izlažite suncu.

Dijetasene preporučuje svakom djetetu koje boluje od atopijskog dermatitisa, već samo onoj djeci koja ima dokazanu alergiju na neku vrstu hrane. Određene namirnice pojačavaju svrbež, kao što su čokolada, jagode, rajčica te ih je dobro izbjegavati.

Izbjegavati boravak u zadimljenim prostorijama.

Ne izlagati dijete kućnoj prašini i grinjama. Kod čišćenja stana pošaljite dijete u šetnju ili u drugu prostoriju. Uklonite ili redovito čistite tepihe, zavjese i plišane igračke jer zadržavaju prašinu i grinje.

Dijete ne smije imati duge i oštre nokte da bi se spriječio nastanak ozljeda zbog učestala grebanja.

Izbjegavajte suhi zrak u prostorijama s centralnim grijanjem jer dodatno isušuje kožu.

Izbjegavajte izlaganje djeteta prekomjernoj toplini jer izaziva znojenje i pojačava svrbež.

Održavanje higijene je vrlo važno kod oboljelih od atopijskog dermatitisa jer su skloni infekcijama te se potrebno pridržavati slijedećih pravila:

Prilikom kupanja voda ne smije biti previše topla kako ne bi izazvala ili reaktivirala svrbež.

Kupanje ne smije predugo trajati da ne bi dodatno isušilo kožu. Ne savjetuje se upotreba sapuna i klasičnih pjenušavih kupki. Umjesto njih koristite dermatološke preparate ili gel bez sapuna. Važno je dobro isprati i vrlo pažljivo brisati kožu.

Ako se Vama ili Vašoj djeci pojave simptomi najbolje da se odmah obratite svojem liječniku.

*Mr. sc Gordana Prljević dr. med.
specijalista opće medicine*

CRKVA KAO KULTURNO DOBRO

Vrlo je zanimljiva činjenica da su crkva sv. Ivana Nepomuka i kapelica Blažene Djevice Marije Lauretanske proglašene nepokretnim kulturnim dobrom (izvod iz Registra kulturnih dobara Republike Hrvatske br.1/2003.).

To je velika čast budući da su naša župna crkva i kapelica uvrštene u Općini Novi Zagreb Zapad kao 2 nepokretna kulturna dobra od ukupno 9 proglašenih.

Naša župna crkva sagrađena je na poticaj grofova Erdody koji su od 1615. godine bili pokrovitelji stupničke župe. Oni su sagradili crkvu sv. Ivana Nepomuka 1769. godine.

Nepokretnim kulturnim dobrom proglašena je i kapelica Marije Lauretanske (prije kapelica Blažene Djevice Marije), koja je sagrađena 1745./46. na groblju kraj župne crkve kao i jednokatna kasnobarokna župna kurija. Kapelicu je dao sagraditi Karlovčanin Mihael Majdačić.

Mnogi od nas ne znaju što je nepokretno kulturno dobro i što se uopće smatra kulturnim dobrom.

Kulturna dobra su pokretne i nepokretne stvari od umjetničkoga, povijesnog, paleontološkog, arheološkog, antropološkog i znanstvenog značenja; arheološka nalazišta i arheološke zone, krajolici i njihovi dijelovi koji svjedoče o čovjekovoj prisutnosti u prostoru, a imaju umjetničku, povijesnu i antropološku vrijednost; nematerijalni oblici i pojave čovjekova duhovnog stvaralaštva u prošlosti kao i dokumentacija i

bibliografska baština; zgrade, odnosno prostori u kojima se trajno čuvaju ili izlažu kulturna dobra i dokumentacija o njima.

Prema navedenom Zakonu kulturna dobra su dobra od interesa za Republiku Hrvatsku i uživaju njezinu osobitu zaštitu. Svrha je zaštite kulturnih dobara zaštita i očuvanje kulturnih dobara u neokrnjenom i izvornom stanju te prenošenje kulturnih dobara budućim naraštajima; stvaranje povoljnijih uvjeta za opstanak kulturnih dobara i poduzimanje mjera za njihovo redovito održavanje; sprječavanje svake radnje kojom bi se izravno ili neizravno mogla promijeniti svojstva, oblik, značenje i izgled kulturnog dobra i time ugroziti njegova vrijednost; sprečavanje protupravnog postupanja i protupravnog prometa kulturnim dobrima, te nadzor nad iznošenjem i uvozom kulturnih dobara; uspostavljanje uvjeta da kulturna dobra prema svojoj namjeni i značenju služe potrebama pojedinca i općem interesu.

Nepokretno kulturno dobro može biti:

- grad, selo, naselje ili njegov dio;
- građevina ili njezini dijelovi te građevina s okolišem;
- elementi povijesne opreme naselja;
- područje, mjesto, spomenik i obilježje u vezi s povijesnim događajima i osobama;
- arheološko nalazište i arheološka zona, uključujući i podvodna nalazišta i zone;
- područje i mjesto s etnološkim i toponimskim sadržajima;

- krajolik ili njegov dio koji sadrži povijesno karakteristične strukture koje svjedoče o čovjekovoj nazočnosti u prostoru;
- vrtovi, perivoji i parkovi;
- tehnički objekt s uređajima i drugi slični objekti.

i strukovnim udruženjima te istaknutim znanstvenim ekspertima, sudjeluje u ostvarenju godišnjih i srednjoročnih programa revitalizacije, obnove i očuvanja kulturne i prirodne baštine Grada Zagreba.

Baštinom Grada Zagreba smatraju se i proglašena kulturna dobra naše župe.

Pokretno kulturno dobro može biti:

- zbirka predmeta u muzejima, galerijama, knjižnicama i drugim ustanovama u drugim pravnim osobama, te u državnim i upravnim tijelima uključujući i fizičke osobe;
- crkveni inventar i predmeti;
- arhivska građa, zapisi, dokumenti, pisma i rukopisi;
- filmovi;
- arheološki nalazi;
- antologijska djela likovnih i primijenjenih umjetnosti i dizajna;
- etnografski predmeti;
- stare i rijetke knjige, novac, vrijednosni papiri, poštanske marke i druge tiskovine;
- dokumentacija o kulturnim dobrima;
- kazališni rekviziti, skice, kostimi i sl.;
- uporabni predmeti, prometna i prijevozna sredstva i uređaji, predmeti koji su značajna svjedočanstva razvitka znanosti i tehnologije.

Gradski zavod za zaštitu spomenika kulture i prirode u Zagrebu, u okviru detaljnog programa svoga rada i u suradnji s drugim tijelima gradske uprave, nadležnim ministarstvima i tijelima državne uprave, znanstvenim, kulturnim, obrazovnim i specijalističkim stručnim institucijama

Naša kulturna dobra su dokaz vjere koja postoji na našem prostoru već stotinama godina. Ona su trajan i vidljiv prikaz Isusove ljubavi i mukotrpnog truda naše braće i sestara da unutar tih građevina ostvare zajedništvo s Isusom, zajedništvo okupljanja.

Vrlo je važno da spoznamo vrijednost onoga što imamo, a što mnogi od nas uništavaju svojim nesvjesnim ali i svjesnim ponašanjem. Dužnost je svakoga od nas, kao građanina, ali i kao vjernika, da čuvamo zgrade, spomenike, kulturnu baštinu, običaje jer sve to predstavlja svojevrsno kulturno dobro i treba služiti daljnim naraštajima kao sjećanje i živo nasljeđe.

Pored crkvenih zdanja moramo paziti i na ona druga, svjetovna. Moramo čuvati škole, vrtiće, domove zdravlja, pošte jer jednog dana će i te zgrade postati nešto više, bit će zaštićene jer već sada kao takve preživjele dosta godina kao živi spomenik kroz koji svakodnevno prolaze stotine sugrađana.

Velika je baština naša, velika je kao srce koje ju gradi, izrađuje i zato ju čuvajmo.

Tihana Krajačić

Poljupcem te ne izdajemo...

Riječi snažne progovori veliki, najveći čovjek...Bog...

Prijatelju, kolika je dubina u toj riječi, u tom pozdravu...

Prijatelju, sadašnji, sada i ovdje, izdaješ li me poljupcem?

I sada se On to pita...i sada zna odgovor...

Ali mi možda ne znamo...i zato trebamo promotriti sami sebe....

Kakav je naš odnos prema Njemu? Jesmo li uvijek svjesni njegove blizine, njegovog dodira? On je najveći prijatelj.

Shvaćamo li mi, ljudi današnjice, žrtvu koja nam je poklonjena kao spas, žrtvu koja se nije borila protiv svojih napadača... prihvatio je tu žrtvu mirno...Makar je tada Njemu bila potrebna blizina ljudskosti, i makar je sumnjao, bio je hrabar...Možemo li i mi činiti barem male žrtve trudeći se?

Pokušati doseći ono nemoguće i pravoga, stvarnoga neprijatelja pokušati nazvati prijateljem.

Jer svaka osoba, svaka stvar, svako biće ima svoju ljepotu, svoju svrhu, svoju bit. Svaki čovjek ima svoj križ, svoju stazu, svoju moć postojanja, svoju sudbinu, svoj život dan u času stvaranja i svoj veličanstven cilj – spasenje – mogućnost danu u času uskrснуća. Mi smo ti koji trebamo naći put do toga da trud nije više prijezir i mržnja, da svaka žrtva nije uzaludna jer ne možemo uvijek dohvatiti konop...Istina je da se ponekad čovjek mora boriti s morem neuspjeha i možda će pasti duboko, duboko. Ali ipak će vidjeti svjetlo kada se ne nazire kraj...Vidjet će ga zato što ima vjeru.

Prijatelju, ne želimo biti uhvaćeni poput Spasitelja makar bismo možda i trebali. Ne smijemo se boriti s nedostojnima, nego im pomoći da uvide svoju snagu.

Prijatelju, trebamo pokušati slijediti Njega...tražiti Ga i pratiti njegove korake i njegove riječi...Slušati ih i živjeti...One su kao najveći tornado, kao najjača bujica, kao najsajnija zvijezda, kao najdublje more. One su simbol onoga što je, što je bilo i što će biti...Riječi su bile i jesu Njegova snaga, pitanje na koje nitko nije mogao dati odgovor. Njegove riječi su istina i pružaju vječan život.

Mi, ti i ja, brate, sestro, prijatelju, možemo to postići mirom, razboritošću, odlučnošću, hrabrošću, dobrotom, jakošću, mudrošću, razumom, vjerom, nadom, ljubavlju...Mi možemo postići slobodu koju je On imao čak i u trenutku kad je bio omotan omčama i s trnovom krunom na izranjenoj glavi..

Mi možemo prestati bježati od njega jer On je naš prijatelj.

Sastavljeno na temu iz Matejevog Evanđelja, Tihana Krajačić

Smrtna borba i molitva

Osluškujem kapi koje padaju na prašnjavu zemlju... Tišina noći i svjetlo mjeseca drže na dlanu gorku patnju čovjeka, Boga čija molitva postaje oganj u tami.

Gospodin je u vrtu u Maslinskoj gori molitvom duše odagnao onaj ljudski strah koji ga je obuzimao. Na koljenima, sam, u tišini svoga trpljenja priprema svoje tijelo i duh na mržnju i prijezir onih kojima dolazi kao prijatelj, koji ga izdaju poljupce. Krvave kaplje znoja simbol su unutarnje muke, drhtavog pogleda na kalež koji mu zadaje toliku bol. Kakav nam primjer daje On koji svu svoju patnju prikazuje za sve one koji na njega izlaze s mačevima i toljagama u ruci, s mržnjom u srcu i s podmuklošću na jeziku... Koliki nam primjer daje On koji prikazuje svoje sveto tijelo na muku da proslavi naše iznemoglo tijelo. Učenici pozaspāše, tama je sve veća, a čas se bliži.

Takav je i naš ovozemaljski život. Kad nas svi ostave, zaboravimo na Onoga koji cjeliva naše suze, Onoga koji u nama budi nadu da naša molitva nije bezvrijedna, nego je znak pobjede ljubavi.

Često u patnji zaboravimo moliti za druge, za one koji prolaze svoju životnu kalvariju. Molitva je snaga koja ispunja naše duše mirom i spokojem, spoznajom da nas Bog nikada ne ostavlja same iako svi oko nas spavaju. Križ je osporavan znak jer je rođen iz ljubavi koja traži odricanje, koja traži nesebično darivanje.

Naš Gospodin nikada ne traži od nas žrtve koje nadilaze naše moći. Istina je da Spasitelj dopušta da osjetimo svu gorčinu kaleža koju pruža našoj duši, no ne ostavlja nas same kao što Njega ostaviše učenici. Kad On zahtijeva da žrtvuemo sve ono što nam je najdraže na ovome svijetu, nemoguće je, osim po nekoj posve iznimnoj milosti, da ne uzvknemo kao On, u vrtu smrtno borbe: «Oče, ako želiš, otkloni ovu čašu od mene... Ali ne moj volja, nego Tvoje neka bude.» I to je ona unutarnja utjeha koju toliko žudimo,

koja nam je potrebna da prihvatimo križ svoj kao prikazanje za drugoga. Utjeha po kojoj naše krvave kapi postaju zlatnici na srcu jer su nošene za drugoga. Ta tiha radost koju daje prinesena žrtva...

Koliku si bol morao osjetiti, Isuse, u tjeskobi koja te obuzela. Bol koju i danas osjećaš po našim, po mojim grijesima. Kao što je tebe anđeo ohrabrio u najvećoj tjeskobi, Ti dolaziš ohrabriti nas. Zaboravljamo koliko se čuda svaki trenutak događa oko nas. Zaboravljamo na Tvoju živu prisutnost u euharistiji po kojoj Ti dolaziš k nama, a mi smo zaspali...

Isuse, patniče, želim danomice oslušivati Tvoju muku po kojoj moja dobiva smisao. Ti bdiješ nada mnom i kada se moje oči sklapaju. Nesebična ljubav Tvoja neka bude izvor malene ljubavi moje. Tvoja najuzvišenija predragocjena otkupiteljska krv i božanski strah neka operu sve moje mane i grijehe.

Ljubav je rođena u bolu, u hladnoći srca i tami. U rukama koje izlaze na mene s mačem da me onnesposobe, s riječima koje donose neizmjernu bol mojoj duši. To je križ po kojem sve moje rane postaju zlatnici koje Ti, Gospodine, sabireš. Pognut će svoju glavu i muku svoju utišati pred prevelikom mukom Tvojom. Oslušivati ću kapi koje prašnjavu zemlju pretvaraju u bisere.

Sastavljeno na temu iz Matejevog Evanđelja, Mihaela Krišković i Marija Matešić

NAŠI SPONZORI:

Massive d.o.o.
Gospodarska bb
10255 Donji Stupnik

Tel.: 01/6555-333
01/6555-700
Fax..01/6555-900

Welcome
to the world of
light

Kerschoffset d.o.o.
Poduzeće za grafičku djelatnost i nakladništvo
Ježdove ka 112
10250 Lučko

Tel.:01/6560-222
Fax.:01/6560-223

KERSCHOFFSET

Velika hvala našim sponzorima koji su nam pomogli novo izdanje ili na drugi način.

Župne obavijesti

SVETE MISE:

Župna crkva u Lu kom - sveta mise nedjeljom i blagdanom su u 7:30, 9:30, 10:45, te u 19:00 sati, a radnim danom su u 18:30 sati.

U Hrvatskom Leskovcu nedjeljom je sveta misa u 9:00 sati, a radnim danom u 7:00 sati.

U Ježdovcu sveta misa je svakog etvrtka u 19:30 sati.

RADNO VRIJEME ŽUPNOG UREDA:

U ljetnom vremenu, župni ured radi ponedjeljkom, srijedom, petkom, te subotom prije podne od 8:00 do 9:00 sati, a poslije podne u iste dane, osim subote, od 19:00 do 20:00 sati.

CENAKULUM:

Molitveni susret je svake srijede iza ve ernje sveta mise, tj. od 19:00 do 20:00 sati.

ŽUPNI CARITAS:

Radi srijedom. Prije podne od 9 - 11 sati, a popodne od 16:30 - 18:30 sati.

ŽUPNI ZBOROVI:

Probe za naše zborove su u ponedjeljak i petak i to: "Bebe Krijesnice" u 17:30 sati; "Krijesnice" - dje ji zbor u 18:30 sati i "Allegro" - zbor mladih u 19:30 sati.

Zbor HKZ "MI" tamburica ima probe etvrtkom u 20:00 sati.

MLADI TAMBURAŠI HKZ "MI" tamburica